

Evelien Lagerweij

Robin en het
mysterieuze paard

Schrijver: Evelien Lagerweij
Illustraties: Jill March
ISBN: 9789402188271
Copyright ©2019 Lagerweij

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Leven is mensen en dieren omhelzen
en weer loslaten
om ze te laten groeien en bloeien
voor altijd in onze herinnering.*

Inspiration
† 16 juli 2018

Selworthy, Engeland, 01:55 uur

Het was donker en doodstil. Alleen een klein beetje licht van de volle maan scheen door een klein kiertje langs de zware velours gordijnen naar binnen. In de verte klonk het geblaf van een hond. Het was uitgestorven in het statige witte landhuis gelegen in het graafschap Devonshire in het zuidwesten van Engeland. De bewoners waren voor een korte vakantie naar de zon richting Zuid-Europa vertrokken en het personeel had vrijaf gekregen.

Op de benedenverdieping liepen twee gedaantes sluipend door het huis. Gekleed in het zwart en gewapend met slechts een zaklamp. Scott, de grootste en meest gespierde van de twee, bekeek een mooie zware verzilverde kandelaar en stopte deze na een uitvoerige inspectie in een grote zak. Melvin, een kleine gedrongen man met een groot litteken van zijn linkeroor tot aan zijn linker mondhoek was al begonnen aan een grondige inspectie van het tafelzilver, dat al eeuwen lang in het bezit was van de familie. Bij de achterdeur stonden al drie gevulde grote juten zakken vol met waardevolle spullen klaar om meegenomen te worden.

‘Kom hier eens kijken’, siste Scott tegen Melvin, wijzend op een klein schilderijtje dat aan de wand hing naast de enorme schouw in de woonkamer. ‘Volgens mij is deze van een bekende Franse schilder. Licht me even bij met je zaklamp, zodat ik de handtekening op het schilderij kan ontcijferen.’

Melvin richtte zijn lamp op de linker benedenhoek van het schilderij en beide mannen zagen de naam Monet verschijnen. Melvin floot tussen zijn tanden en begon te glunderen. Door het grote litteken vertrok zijn gezicht tot een grimas. Hij wist niet veel van kunst, had überhaupt geen opleiding gevolgd, maar

besepte wel dat hij een pareltje had gevonden.

‘Volgens mij hoeven we straks niet meer te werken’, zei hij tegen Scott.

Voorzichtig haalde hij het schilderij van de muur, sneed met een scherp mes heel voorzichtig het doek van de lijst af en rolde het vervolgens op.

‘Het is maar de vraag of we deze kwijt raken’, zei Scott. ‘Dit soort kunstwerken zal vast wel ergens geregistreerd zijn. We zullen hier dus op ons gemak een nieuw baasje voor moeten vinden zonder zelf te veel in de spotlights te komen.’

Melvin legde het opgerolde schilderij voorzichtig naast de juten zakken op de grond bij de achterdeur, terwijl Scott de grote koloniale mahoniehouten trap al opliep naar de eerste verdieping.

‘Laten we de familiejuwelen nog maar even bekijken’, zei hij tegen Melvin. ‘Het schijnt dat de vrouw des huizes een voorliefde had voor grote waardevolle diamanten broches en oorbellen.’

Melvin volgde Scott gedwee de trap op en samen liepen ze alle kamers op de eerste verdieping af totdat ze de juiste slaapkamer hadden gevonden. Een groot antieken hemelbed stond in het midden van de kamer. Daarnaast een grote eikenhouten kaptafel met spiegel. In de hoek van het vertrek, aan het oog onttrokken door een groot antiek kledingscherm uit de 18^e eeuw stond een kleine kluis.

Scotts handen doorzochten grondig alle laden van de kaptafel op zoek naar de sleutel van de kluis. In de derde la van boven voelde hij helemaal achterin weggestopt een klein doosje. Hij trok het doosje ongeduldig uit de la en opende het.

De kluisleutel lag erin en met een kleine vreugdekreet pakte Scott de sleutel uit het doosje en liep naar de kluis. Hij zakte door zijn knieën voor de kluisdeur en viste tegelijkertijd een klein apparaatje uit zijn gereedschapstas.

‘Nu even stil zijn’, zei hij tegen Melvin, terwijl hij het apparaatje aan de kluis bevestigde en het setje oordopjes in zijn oren deed.

Scott draaide de grote knop een aantal keer langzaam naar links en naar rechts. Het enige geluid dat hij hoorde was zijn eigen ademhaling en het zachtjes tikken van het mechanisme in de kluis. Na vier keer draaien gaf het slot een luide klik en kon de deur van de kluis openen.

‘Yes!’ zei hij triomfantelijk en trok de deur helemaal open.

Plots hoorden beide mannen het geluid van opspattend grind, afkomstig van de lange oprijlaan voor het landhuis.

‘Ik dacht dat jij zei dat er niemand in het huis zou zijn’, zei Scott. De irritatie klonk door in zijn stem.

‘Dat klopt’, fluisterde Melvin. ‘Volgens mijn welingelichte bron zouden we ongestoord onze gang kunnen gaan, omdat het personeel er ook niet zou zijn.’

Melvin liep behoedzaam naar het grote raam en half verscholen achter het gordijn loerde hij naar buiten. Hij zag een kleine grijze Peugeot stapvoets aan komen rijden over de oprijlaan. Bij het grote toegangshek stopte de auto maar niemand stapte uit.

Melvin tuurde door het raam en zag twee personen in de auto zitten. Zo te zien een man en een vrouw. De motor stond nog aan en aan de gebaren kon hij zien dat de inzittenden druk in gesprek waren en nog geen aanstalten maakten om uit te stappen.

Terwijl Melvin de auto goed in de gaten bleef houden, gebaarde hij naar Scott dat hij moest opschieten met het leeghalen van de kluis. Zonder alles goed te bekijken, schoof Scott met één vlotte armbeweging alle sieraden en nog een stel waardepapieren in een grote sporttas en ritste deze dicht.

Op het moment dat het portier van de Peugeot aan de kant van de bijrijder open ging en één van de dienstmeisjes uitstapte en richting de voordeur liep, waren Scott en Melvin al halverwege de trap naar beneden.

Scott klemde de sporttas stevig onder zijn arm, maar kon niet voorkomen dat hij een traprede miste en de vier laatste treden met veel kabaal naar beneden gleeed.

Melvin sleurde hem aan zijn arm overeind en beide dieven renden via de keuken naar de achterdeur. Melvin greep met één hand een van de zakken en met zijn andere hand het kleine opgerolde schilderij in het voorbijgaan. Ze konden nog net horen hoe de voordeur van het nachtslot werd gedraaid toen ze via de achterdeur en de veranda de naastgelegen rozentuin in renden.

Half struikelend achter Scott aan door de rozentuin keek Melvin nog een paar keer achterom. Hierdoor had hij geen goed zicht meer op het pad, struikelde en bleef met zijn juten zak haken aan een enorme tak met doorns. De zak scheurde doormidden en de zilveren kandelaars en het tafelzilver vielen al rinkelend op de grond.

'Liggen laten!', siste Scott tegen Melvin en rende ondertussen door.

Melvin krabbelde weer overeind en volgde Scott over het pad. Aan het eind van de rozentuin lieten beide mannen zich hijgend aan de andere kant van de twee meter hoge muur op de grond zakken. Twintig meter verderop stond hun witte bestelbusje al klaar op de onverharde weg, die alleen werd gebruikt voor toeleveranciers van het landhuis.

Snel stapten ze in en reden met volle vaart weg. Een enorme stofwolk achterlatend.

1.

TRRRRIINNG. De bel die het einde van het lesuur inluidde klonk Robin als muziek in de oren. Eindelijk zomervakantie!

Na een moeilijke laatste proefwerkweek was het Robin toch gelukt om voor alle vakken gemiddeld een voldoende te halen en was ze over naar de volgende klas. Nu kon ze heerlijk van de zomervakantie genieten zonder aanvullende taken of extra bijscholing.

Robin was geen leerwonder. Ze moest er hard voor werken. Liever bracht ze elke dag in de stal door van haar verzorgpony Bennie. Dat had ze ook bijna gedaan, totdat haar schoolresultaten kelderden en haar ouders erop toezagen dat haar huiswerk werd gemaakt vóórdát ze naar de manege ging.

Maar dat was nu allemaal even niet meer belangrijk. Robin propte haar schoolboeken in haar rugtas, nam snel afscheid van haar vriendinnen en beloofde vaak te bellen en haastte zich naar haar fiets. Ze zette haar schooltas in het krat dat voorop haar fiets was bevestigd en was weg.

Haar lange blonde krullen wapperden in de wind toen ze na twintig minuten fietsen het witte schelpenpad in sloeg richting de manege.

Aan weerszijden van het schelpenpad waren kleine weilandjes aangelegd met donkerhouten afrasteringen waar de pony's van de manege heerlijk konden staan in de zomer. Een grote rij kastanjabomen zorgden voor schaduwrijke plekjes op het heetst van de dag.

Van veraf zag ze Bennie al in de schaduw van de kastanje in zijn weitje staan. Ze stopte haar fiets en floot hem. Bennie's hoofd schoot omhoog en keek meteen haar kant uit. Met een

binnensmonds gehinnik gaf hij aan dat hij Robin herkende en blij was om haar te zien.

Bennie was een stoere, kleine Connemara pony. Nu donkergrijs, maar hij zou ieder jaar steeds een beetje lichter worden, totdat hij helemaal wit zou zijn. Hij had lichtgrijze manen en staart en zijn ondeugende ogen gingen schuil achter de lange pluk manen die tussen zijn kleine oren over zijn voorhoofd viel.

Robin parkeerde haar fiets bij het muurtje van de hooizolder en viste de appel, die ze voor Bennie uit haar mond had gespaard, uit haar schooltas.

‘Hij herkent je’, zei Sanne, de eigenares van de manege.

‘Misschien moet je vanmiddag maar even meerijden in de springles voordat je morgen op vakantie gaat. Ik weet dat Bennie dat ook leuk vindt.’

‘Nou graag’, zei Robin. ‘Ik weet nu al dat ik Bennie enorm ga missen als ik met mijn ouders in Frankrijk ben. Gelukkig is het maar voor drie weken. Dan heb ik de weken erna nog om jou te helpen en om het goed te maken met hem.’

Sanne was altijd erg blij met de hulp van Robin. Ze was nooit te beroerd om een handje te helpen en stond in het weekend altijd klaar om de andere leerlingen te helpen met poetsen en zadelen.

‘Ik denk dat Bennie jou en je appels ook gaat missen’, zei Sanne lachend. Maar of Robin dat nog hoorde... Die was al onderweg met een halster naar het weilandje van Bennie en de grijze pony stond haar al ongeduldig op te wachten.

Na de springles hielp Robin Sanne nog met het opruimen van het hindernismateriaal, het binnen zetten van de andere pony's en met voeren. En terwijl Sanne het erf schoonveegde nam Robin afscheid van haar pony voor de komende paar weken. Ze trok het hoofd van Bennie zachtjes tegen zich aan.

‘Ik zal je missen Bennie’, fluisterde ze zachtjes tegen de pony, terwijl ze zijn weerbarstige voorpluk uit zijn ogen streek.

Het zijn maar drie weken, probeerde Robin zichzelf voor te

houden. Maar ze wist dat het drie lange weken zouden worden. Niet dat ze de geplande vakantie met haar ouders niet leuk vond, maar heel Robins leven draaide nu eenmaal om paarden en pony's en met name om Bennie. Robin was enig kind en vaak alleen. Haar ouders hadden elkaar pas op latere leeftijd ontmoet en het duurde een tijdje voordat haar moeder in verwachting raakte. Na de geboorte van Robin waren er geen andere broers of zusjes meer gekomen. Bennie was haar steun en toeverlaat geworden sinds hij anderhalf jaar geleden rechtstreeks vanuit Ierland op de manege arriveerde. Door alle aandacht die Robin de pony gaf waren ze al snel vrienden geworden.

Vanuit het dorp hoorde ze de kerkklok zes uur slaan. Robin had om half zes al thuis moeten zijn, maar ze vertrouwde erop dat op deze laatste schooldag haar ouders niet zo streng zouden zijn. Per slot van rekening moest ze nog uitgebreid afscheid nemen van haar grote vriend.

Na een laatste kus op Bennie's snuit haalde Robin haar fiets op bij de hooiberg. Terwijl ze opstapte riep ze naar Sanne: 'Zal je goed op Bennie passen? En hem af en toe een appeltje willen geven?' en reed toen snel het schelpenpad af naar huis. Bennie keek haar na over zijn staldeur toen ze wegfietste.

Om kwart over zes zette Robin hijgend haar fiets in het schuurtje in de achtertuin en draaide de achterdeur van het slot. 'Hoi, ik ben er ook!', riep ze hard door het huis. Ze schopte haar schoenen uit bij de achterdeur en riep nogmaals door het huis dat ze thuis was. Maar het bleef stil.

Robin had verwacht dat haar moeder al thuis zou zijn om voor het avondeten de laatste dingen in de koffers te stoppen. Ze rende naar boven en zag de twee grote koffers open in de gang liggen. Op het grote bed lagen stapels kleren en een half ingepakte toiletta's. Maar verder was er geen spoor van haar moeder.

'Mam? Ben je al thuis?' Ze keek in alle slaapkamers en zelfs op

zolder, maar haar moeder was in geen velden of wegen te bekennen.

‘Nou, dan ga ik alvast maar mijn eigen koffer verder inpakken’, dacht ze. ‘Mam kan wel een beetje hulp gebruiken.’

Ze gooide haar schooltas met boeken onder haar bed en trok haar klerenkast open. Ze pakte nog een paar lievelingsshirts, korte broeken en bikini uit de kast en stopte die in de koffer op de gang.

Haar blik werd getrokken naar haar reserve paardrijbroek die op de onderste plank van de kast lag.

‘Misschien kan ik in Frankrijk ook nog wel een keer paardrijden’, dacht ze. Ze haalde een mooie trui van haar vader uit de koffer en propte haar rijbroek er aan de zijkant in. ‘Pap mist die echt niet’, dacht ze gniffelend.

Net toen ze de rits van de koffer dicht trok hoorde ze de voordeur beneden dichtslaan. Robin rende enthousiast de trap af naar beneden om haar moeder te begroeten en begon al halverwege de trap haar verhaal af te steken.

‘Hé Mam, Bennie heeft vandaag wel 60cm hoog gesprongen. Hij was heel lief en ...’

Robin hield midden in de zin op toen ze het bezorgde gezicht van haar moeder zag.

‘Mam, wat is er?’

Robins moeder liet zich vermoeid op de bank zakken. Donkere wallen waren te zien onder haar ogen.

‘Hey lieverd’, zei ze met vermoeide stem. ‘Kom even zitten.’

Robin voelde direct aan dat het nieuws niet echt goed was en kwam meteen bij haar moeder zitten. Robins moeder pakte haar hand vast, zuchtte diep en zei: ‘Pappa ligt in het ziekenhuis lieve schat. Maar maak je maar niet ongerust. Hij maakt het nu goed en komt snel weer naar huis.’

‘Wat is er gebeurd?’, zei Robin met een piepstem, waarbij ze ieder moment in tranen kon uitbarsten.

‘Hij heeft vanochtend een ongeluk gehad op zijn fiets toen hij naar zijn werk reed. Een auto zag hem helemaal over het hoofd